

Scharling: Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ikke fundet Anledning til paa dette Tidspunkt at stille Endringsforslag, og dette ligger jo allerede ganske simpelt i den Form, det første Mindretal har givet sine Endringer, idet det har stillet dem alle under Form af et eneste Endringsforslag. Dermed er Spørgsmaalet for os om at tage Stilling nu over for de enkelte Punkter bortfaldet. Ugejoim der blandt Endringerne findes Forslag, hvor — som den ærede fungerende Ordfører for nylig udtalte — Udvalget her har været enig om at udstemme det, som Landsstinget derefter dog har fastholdt, saaledes er der ganske sikkert ogsaa enkelte Punkter, paa hvilke man vistnok ved en Forhandling paa ny i Finansudvalget kunde være naaet til Enighed om underordnede Enkeltheder. Jeg har tidligere ved lignende Leiligheder gjort gældende, at jeg betragtede det som en mindre heldig Praksis, man er kommen ind paa, at reducere de grundlovsmæssige foreskrevne saakaldte eneste Behandlinger til kun besværlige Formaliteter, som man maa stræbe at komme igennem saa hurtig som muligt for at naa til Fællesudvalg. Jeg betragter det netop som Opgaven ved de „eneste Behandlinger“ at reducere Stridsspørgsmaalene saaledes, at kun de vigtigste Punkter blive tilbage til Fællesudvalgets Behandling. Men ved denne Leilighed har hele Udvalget jo været enig om at følge den af det første Mindretal foreslaaede Fremgangsmaade, og at indskrænke denne Behandling til at faa en ganske formel Karakter, da det ikke her drejer sig saa meget om de enkelte finansielle Bevillinger, som om de almindelige større politiske Spørgsmaal, der ligge bagved. Det er dette, der har bevirket, at vi for vort Vedkommende paa dette Tidspunkt ikke have stillet Endringsforslag og altsaa kun kunnet stemme imod det foreliggende eneste Endringsforslag i sin Helhed.

J. C. Christensen: Som vi have udtalt i Erklæringen, agter det Mindretal, jeg ved denne Leilighed fører Ordet for, at stemme for det eneste Endringsforslag, som er stillet af det første Mindretal, men derimod, naar Lovforslaget kommer til at foreligge til endelig Vedtagelse, da at stemme imod Lovforslaget, og være Grunde til denne Stilling er ganske de samme som dem, vi havde ved 3dje Behandling, at vi ikke kunne se rettere, end at Flertallet, Højre og de moderate, ere enige i at ville arbejde paa et Finanslovsforslag, der kan blive til endelig Lov under denne Regering. Denne Enighed er ikke unaturlig, efter hvad der er

stet hidtil. Den er begrundet ved det varme Samarbejde, som har fundet Sted nu i to Aar, og den er yderligere begrundet ved det Samarbejde, som fandt Sted forud for og ved sidste Valg. Men denne Enighed have vi ingen Lod eller Del i, thi vi betragte, som jeg før har udtalt her, det at give dette Ministerium en Finanslov som ødelæggende for Folketinget og for den almindelige Valgret her i Landet. Naar dette Ministerium faar en Finanslov, er nemlig i Virkeligheden det System godkendt, som er praktiseret her i Landet siden 1885. Det er ogsaa noget, som er klart udtalt af den højtærede Justitsminister i en Tale, han holdt sidste Efteraar ved de konservative Klubbers Aarsfest, da han udtrykkelig sagde, at Parlamentarismen ganske vist af enkelte Venstremænd var erklæret død i Ord, men i Gerningen var den ikke erklæret død, og det vilde den først være den Dag, da dette Ministerium fik en ordinær Finanslov. Saaledes er det udtalt af den højtærede Justitsminister, og den Betragtning, Regeringen der har, viser jo til fulde, at naar dette Ting giver sit Samtykke til en ordinær Finanslov, saa giver det derved ogsaa Ministeriet Syndsforlædelse for, hvad det har begaaet i disse 8 Aar; det er en Betragtning, som sikkerlig nok holder Stik. Nu siges der vel fra den anden Side, fra enkelte Medlemmer af den moderate Side: Ja, men vi ville heller ikke give en Finanslov, uden at vi faa Garantier. Men hvilke Garantier skulde vi kunne faa over for dette Ministerium over for, at slige Tilstande ikke skulde kunne gentage sig paa ny? Hvilke Garantier skulde vi kunne faa? Jeg kan ikke tænke mig det. Keelle Garantier saa vi sikkerlig ikke under dette System. Jeg kan ikke tænke mig, at dette Ministerium kan gaa med til en Grundlovsændring, som kunde gøre slige Tilstande umulige. Det kan jeg ikke tænke mig, thi ogsaa den nuværende Grundlov, som vi have, har jo gjort slige Tilstande umulige. Den nuværende Grundlov, har aldrig forudsat, at vi skulde komme til at leve under slige Tilstande. Keelle Garantier kan jeg altsaa ikke tænke mig med dette Ministerium. Og skal jeg tænke mig

Rettelser.

- Sp. 4941, L. 25 f. o.: „det“, læs: „den“.
 — — — L. 26 f. o.: „men“ udgaar.
 Sp. 4943, L. 12 f. o.: „Uttekræmmervælling“, læs: „Uttekræmmervending“.